

Arrest

nr. 115 258 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 hebben, ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij K. V. en haar advocaat T. LEMMENS, die tevens de verzoekende partijen K. P. en M. O. vertegenwoordigt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Oekraïens staatsburger, van Oekraïense etnische origine, afkomstig uit Zaporozhiye, Oekraïne.

Sinds een vijftal jaren steunde u het oppositieblok van Julia Timoshenko. U was echter geen lid van haar politieke partij Batkivshchyna (Vaderland). U nam af en toe deel aan manifestaties. U deed dit vooral vaker sedert Viktor Yanukovitsj aan de macht is in Oekraïne, met name de laatste twee tot drie maanden voor uw vertrek uit Oekraïne. Eind juni, begin juli 2011 begonnen uw problemen.

Eind juni nam u deel aan een steunmanifestatie nabij de rechtbank waar de rechtszaak tegen Julia Timoshenko werd gevoerd. Tijdens deze manifestatie werd u samen met vijftien andere manifestanten opgepakt door speciale politie. U werd opgesloten op de lokale politieafdeling. De volgende dag werd u bij een rechercheur gebracht, die u meldde dat u beschuldigd werd van het verstoren van de openbare orde en van het beschadigen van staatseigendom. Er werd u gevraagd de tenlastelegging te ondertekenen, hetgeen u deed. Daarna werd u vrijgelaten. Uiteindelijk werd er u een geldboete opgelegd, die u betaald heeft.

Drie dagen later kwam de wijkagent bij u langs. Hij vertelde u dat hij van de burens klachten over u had ontvangen over het verstoren van de openbare orde. Hij stelde u vragen over uw kinderen en u zelf. Toen u later aan de burens uitleg vroeg over deze klachten, reageerden deze verbaasd. De wijkagent is in totaal drie maal bij u langs geweest om vragen te stellen. Hij gaf nooit uitleg waarom hij deze vragen stelde. In deze periode kreeg u ook vreemde telefoonoproepen. Zo werd u een keer door een lid van de partij Batkivshchyna opgebeld om u op te roepen deel te nemen aan een nieuwe politieke manifestatie. U zegde toe. Kort daarop kreeg u echter een nieuwe telefoonoproep waarin een onbekende u vroeg of u van plan was naar deze nieuwe manifestatie te gaan. De stem raadde het u of om op die oproep in te gaan. Daarna werd u nog enkele keren gebeld waarbij de persoon aan de andere kant van de lijn niets zei.

Een tijd later ontving u een convocatie van de Oekraïense veiligheidsdienst. U meldde zich op 8 augustus 2011 op de afspraak bij de veiligheidsdienst in Zaporozhiye. Daar werd u door een medewerker ondervraagd over andere deelnemers aan de manifestatie tijdens dewelke u was gearresteerd eind juni 2011. U werd er onder druk gezet een document te ondertekenen zonder het te hebben gelezen. De medewerker wilde dat u opnieuw zou deelnemen aan manifestaties en hem informatie zou doorspelen over andere deelnemers. Hij uittte dreigementen jegens u en uw kinderen. Na enkele uren mocht u beschikken.

Daarop besloot u het land te ontvluchten. Op 23 augustus 2011 verliet u met uw kinderen Oekraïne. Op 24 augustus 2011 kwamen jullie aan in België waar u nog diezelfde dag asiel vroeg bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een Oekraïens binnenlands paspoort, uw geboorteakte, geboorteaktes van uw twee dochters, een nationaliteitsbewijs van uw dochter O., een diploma, drie convocaties, 2 foto's, een envelop.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Allereerst moet immers gewezen worden op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal (CGVS).

Zo verklaarde u in uw eerste gehoor door het CGVS dat u in totaal een viertal keren had deelgenomen aan protestacties tegenover de rechtbank in Kiev waar de rechtszaak tegen Julia Timoshenko werd gehouden. De keer dat u op zulke manifestatie was opgepakt, eind juni – begin juli 2011, was echter luidens uw verklaringen in dit eerste gehoor, uw laatste van vier deelnames (CGVS I, p. 8 & 18).

Echter gaf u in uw tweede gehoor ten overstaan van het CGVS aan dat u inderdaad vier maal had deelgenomen aan zulke acties, maar dat de actie waarbij u was opgepakt niet de laatste van uw vier deelnames was.

Hoeveel keer u na uw arrestatie nog had deelgenomen aan zulke manifestatie tegenover de rechtbank wist u daarbij echter niet te specificeren (CGVS II, p. 5).

U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p. 8). U repliceerde dat er veel tijd voorbij is gegaan en dat u het zich nog moeilijk kan herinneren.

Deze poging tot verklaring is niet aannemelijk gezien uw arrestatie op zulke manifestatie het begin van uw asielproblemen inluidde en aldus bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u zich niet meer zou herinneren of u na aanvang van uw problemen nog heeft deelgenomen aan zulke manifestatie of niet.

Een volgende tegenstrijdigheid betreft het aantal bezoeken dat u thuis had gekregen van de wijkagent. In het eerste CGVS-asielgehoor gaf u aan dat u de wijkagent in totaal ongeveer drie keer bij u thuis had gezien (CGVS I, p. 11).

In het tweede asielgehoor door het CGVS gaf u dan weer aan dat de wijkagent in totaal twee maal bij u thuis was geweest toen u aanwezig was (CGVS II, p. 6).

Ook met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd (CGVS II, p. 8). U gaf aan dat het details betreft en dat u zulke zaken uit uw geheugen heeft gebannen.

Deze uitleg voldoet niet.

Gezien de bezoeken door de wijkagent begonnen drie dagen na uw arrestatie op een manifestatie, gezien uit uw verklaringen blijkt dat u nooit eerder problemen had met de Oekraïense autoriteiten,

gezien de wijkagent ook de burens over u had uitgehoord, gezien de redenen die de wijkagent voor zijn bezoeken bij u opgaf – vermeende klachten door burens over u – onjuist leken na verdere navraag door u bij uw burens (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 7), kan het niet als een detail worden aanzien hoe vaak deze wijkagent zich bij u heeft gemeld.

Deze poging tot uitleg door u kan dan ook niet worden weerhouden.

Uw advocaat voegde in de loop van het tweede asielgehoor nog toe dat de politie wel degelijk drie maal bij u was langs geweest, de twee tijdens het tweede asielgehoor door u vermelde bezoeken door de wijkagent, en daarenboven ook nog een keer toen de convocatie voor de SBU aan u werd afgegeven. Ook deze uitleg kan niet worden gevolgd.

Alvast maakte u zelf, toen u geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, geen enkele opmerking in deze zin.

Daarenboven blijkt uit beide asielgehoren dat u duidelijk bevraagd werd over de aard en intentie van deze bezoeken door de wijkagent. Nergens in uw verklaringen over deze bezoeken gaf u aan dat de wijkagent ook degene was die u de eerste convocatie voor de SBU zou hebben bezorgd (CGVS I, p. 12 ; CGVS II, p. 6-7). Alleszins verklaarde u aangaande de volgende SBU-convocaties nadrukkelijk dat ze volgens uw moeder niet door de politie waren gebracht maar door andere overheidsfunctionarissen (CGVS II, p. 4).

Een volgende tegenstrijdigheid betreft uw contactpersoon L.M.B., die u informeerde over op handen zijnde politieke acties waaraan u zou kunnen deelnemen.

U verklaarde over haar in uw eerste asielgehoor door het CGVS dat zij lid was van de oppositiepartij van Julia Timoshenko, Batkyvshina (CGVS I, p. 10).

Echter verklaarde u in het tweede asielgehoor niet te weten of deze L.M.B. lid was van enige politieke partij maar u gaf wel aan dat ze sympathisant was voor het Bloc Julia Timoshenko (waarvan de partij Batkyvshina deel uitmaakte) (CGVS II, p. 5).

Ook met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd (CGVS II, p. 8).

In uw repliek liet u in het midden of deze L.M.B. nu wel of niet lid was van Batkyvshina.

De gedane vaststelling is niettemin van belang.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze persoon degene was die u telkens voorstelde om deel te nemen aan de ene of andere steunmanifestatie. U maakte zelfs melding van een telefonisch contact tussen u en deze L.M.B. over een op handen zijnde manifestatie, onmiddellijk waarna u een anoniem telefoontje kreeg met een dreigement voor het geval u zou ingaan op dit voorstel van L.M.B. (CGVS I, p. 11 ; CGVS II, p. 5).

Dat u in de gegeven omstandigheden geen duidelijkheid zou hebben over het politiek engagement van deze L.M.B. is niet geloofwaardig.

Ook werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen enerzijds en informatie waarover het CGVS beschikt, dit aangaande de gerechtelijke vervolging van Julia Timoshenko.

Dienaangaande had u verklaard in uw eerste asielgehoor door het CGVS (CGVS I p. 13-14) dat op 4-5 augustus 2011 Julia Timoshenko door de rechtbank werd veroordeeld en onmiddellijk in hechtenis werd genomen.

Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, dat Julia Timoshenko inderdaad op 5 augustus werd gearresteerd maar dat haar gerechtelijke veroordeling pas op 11 oktober 2011 volgde, toen u reeds in België was.

Gezien u omwille van de gerechtelijke vervolging tegen Julia Timoshenko had deelgenomen aan manifestaties die uiteindelijk geleid hebben tot de vervolging waarvan u melding maakt, dient het weinig aannemelijk te worden genoemd dat u dergelijke verkeerde informatie zou hebben over de concrete afwikkeling van de gerechtelijke vervolging van Timoshenko.

Ook op andere punten van de gerechtelijke vervolging van Timoshenko toonde u zich nauwelijks geïnformeerd.

Zo wist u ook niet wie tegen Timoshenko getuigde in dit proces. U hield het erop dat er vele getuigen waren, vaak ook parlementairen (CGVS I, p. 14).

U wist ook niet of Timoshenko beroep heeft aangetekend tegen haar veroordeling (CGVS I, p. 14). Verder bleek dat u wel wist dat het proces waartegen u gemanifesteerd had, draaide rond een beschuldiging van illegale verrichtingen en verduistering in het kader van een gascontract met de Russische Federatie, maar wist u dan weer niet of er ook andere strafzaken waren geïnitieerd tegen Timoshenko (CGVS I, p. 14).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt wel degelijk dat er nog andere strafonderzoeken waren geïnitieerd tegen Julia Timoshenko.

Een dermate groot gebrek aan relevante informatie aangaande de vervolging van Julia Timoshenko, zijnde de beweegredenen achter uw deelname aan diverse manifestaties in de periode van het proces

tegen Julia Timoshenko, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen ten gevolge van uw verklaarde deelname aan deze manifestaties.

In dezelfde lijn dient het trouwens onaannemelijk te worden genoemd dat u geen idee heeft van de verdere lotgevallen van de andere personen die samen met u waren gearresteerd op de manifestatie tegenover de rechtbank in Kiev (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 8).

Ter bevestiging van het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid zij ook gewezen op uw verklaringen aangaande uw reisweg van Oekraïne naar België.

U verklaarde door een Poolse smokkelaar met een personenwagen te zijn gebracht van Lvov in Oekraïne via Polen naar België. U had daarbij geen documenten op zak. Uw binnenlands paspoort zat in uw bagage. Een reispaspoort zou u nooit hebben gehad.

U gaf aan niet te weten of er valse documenten voor u waren voorzien. U heeft er geen idee van door welke landen u bent gereisd om tot België te raken. U weet bijvoorbeeld niet of u door Polen bent gereisd. U verklaart tussen Lvov en België geen grenscontroleposten te hebben gezien.

Ter verklaring wees u erop dat u onderweg veel geslapen zou hebben (CGVS I, p. 5-7; DVZ verklaring, vragen 21,34, 35).

Dergelijke uitleg is niet geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisbijzonderheden. Bovendien, gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor verder in het gedrang.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (Oekraïens binnenlands paspoort, geboorteaktes, nationaliteitsbewijs, diploma, convocaties, foto's, envelop) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen.

Het paspoort, de geboorteaktes, het nationaliteitsbewijs voor uw dochter en uw diploma geven informatie met betrekking tot de identiteitsgegevens en het opleidingscurriculum van uw gezinsleden en u. Deze gegevens bevatten echter geen informatie aangaande de door u verklaarde vervolgingsmotieven en zijn niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen van bedrieglijkheid vermogen te verklaren of te weerleggen.

De 2 foto's tonen uw aanwezigheid aan tijdens een pre-electoraal campagne-event in mei 2009 (CGVS II, p. 2).

Uit de foto's kan in het algemeen weinig worden afgeleid aangaande de omvang van uw politiek activisme. Met zekerheid kan uit deze foto's niets worden afgeleid aangaande de door u verklaarde deelname aan manifestaties in de periode van het gerechtelijk proces tegen Timoshenko of aangaande de problemen die u in het verlengde hiervan zou hebben geleden vanwege de Oekraïense autoriteiten.

De convocaties geven er blijk van dat u zou zijn opgeroepen door de Oekraïense veiligheidsdienst.

Echter blijkt uit de stukken op zich niet om welke reden of in het kader van welk onderzoek u zou zijn opgeroepen. Op één van de drie convocaties is in het keuzemenu voor de redenen van oproeping onderlijnd dat het om een administratief dossier zou gaan. Verdere uitleg wordt niet geboden. Op de andere convocaties is niets aangeduid in dit keuzemenu.

Deze convocaties kunnen aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen en wegen niet op tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw relaas.

De envelop levert er enkel bewijs van dat er briefwisseling van uw moeder naar u in België is verzonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 juni 2013 een schending aan van de motiveringsplicht als bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*.

Volgens haar wordt de motiveringsverlichting op verschillende wijzen geschonden door de bestreden beslissing, (zie het verzoekschrift, p. 4) *"in die mate dat zij zelfs blijkt geeft van onbehoorlijk bestuur. Bovendien zijn er schendingen van het redelijkheidsbeginsele"*.

Verzoekster wijt de tegenstrijdigheden omtrent de arrestatie omwille van haar deelname aan manifestaties aan (zie p. 4) *"het feit dat er intussen veel tijd gepasseerd is en dat ze het zich niet exact meer herinnert"*.

Wat het verschil in haar verklaringen aangaande de bezoeken van de wijkagent betreft, legt verzoekster uit dat zij tijdens het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal eigenlijk "2-3 keer" gezegd heeft, wat vertaald werd als "ongeveer 3 keer", wat ook "2 keer of 4 keer" kan zijn.

Volgens haar is (zie p. 5) *"het verschil tussen ongeveer 3 keer en 2 keer niet groot genoeg om van een tegenstrijdigheid te spreken"*, temeer gezien haar advocaat na het verhoor de opmerking heeft gemaakt dat er "3 keer" gezegd werd in plaats van "2 keer".

In verband met haar contactpersoon, L.M.B., laat verzoekster gelden dat zij tijdens haar eerste verhoor *"onnadenkend en nietsvermoedend"* verklaarde dat L.M.B. een partijlid was, omdat zij dit aannam, maar dat zij er na dit gehoor verder over heeft nagedacht en heeft *"beseft dat ze eigenlijk niet 100 procent zeker wist of L.M.B. partijlid was"*.

Dat verzoekster onwetend was over het proces tegen Timoshenko, wijt zij aan het feit dat zij (zie p. 5) *"geen intellectueel"* is en niets begrijpt *"van zaken als hoger beroep en cassatie en voorlopige hechtenis en dergelijke"*; volgens haar is het *"al te gemakkelijk om verzoekster vast te zetten met zulke vragen"*.

Verzoekster bevestigt verder haar verklaringen over haar reisweg; zij stelt dat de smokkelaars professionelen zijn en dat het aantal vluchtelingen die in de EU aankomen, bewijst (zie p. 6) *"dat de controles niet zo fantastisch werken als de tegenpartij denkt"*. Volgens haar wordt er ook geen rekening mee gehouden dat er ook veel corruptie is; zij stelt *"één van de gelukkigen"* te zijn geweest (zie p. 6) *"die toevallig door de mazen van het net geglipt zijn"*. Zij vraagt zich bovendien af (zie p. 6) *"hoe men uit de zogezegde onwaarschijnlijkheid ervan kan afleiden dat het asielrelaas ten gronde niet waar zou zijn"*. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar deelname aan protestacties in haar land van herkomst, nochtans dé oorzaak van al haar problemen.

Zo verklaarde zij in haar eerste verhoor op 8 december 2011 op het Commissariaat-generaal dat zij in totaal een viertal keren had deelgenomen aan protestacties tegenover de rechtbank in Kiev waar de rechtszaak tegen Julia Timoshenko werd gehouden en dat zij op de laatste van deze vier manifestaties werd opgepakt (zie het verhoorverslag, p. 8, 18), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op 24 januari 2013 verklaarde dat zij vier maal had deelgenomen aan zulke acties, maar dat de actie waarbij zij was opgepakt niet de laatste van deze vier deelnames was (zie het verhoorverslag, p. 5); hoeveel keer zij na haar arrestatie nog had deelgenomen aan zulke manifestatie tegenover de rechtbank kon zij evenwel niet specificeren (zie het gehoorverslag, p. 5).

Waar verzoekster deze incoherentie in haar verzoekschrift wijt aan *“het feit dat er intussen veel tijd gepasseerd is en dat ze het zich niet exact meer herinnert”*, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker nochtans kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Het blijkt dat verzoekster ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal bezoeken die zij thuis kreeg van de wijkagent.

Zo verklaarde zij tijdens haar eerste verhoor dat de wijkagent ongeveer drie keer bij haar thuis was gekomen (zie het verhoorverslag, p. 11), terwijl zij bij het tweede verhoor te kennen gaf dat de wijkagent in totaal tweemaal bij haar thuis was geweest toen zij aanwezig was (zie het verhoorverslag, p. 6).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Gezien de bezoeken door de wijkagent begonnen drie dagen na verzoeksters arrestatie op een manifestatie, gezien zij overigens nooit eerder problemen had met de Oekraïense autoriteiten, gezien de wijkagent ook de burens over haar had uitgehoord, gezien de redenen die de wijkagent voor zijn bezoeken bij haar opgaf -vermeende klachten door burens over haar- onjuist leken na verdere navraag door verzoekster bij de burens (zie het verhoorverslag van 8 december 2011, p. 11; zie het verhoorverslag van 24 januari 2013, p. 7), kan dan ook worden verwacht dat verzoekster coherente verklaringen aflegt omtrent deze bezoeken.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij tijdens het eerste verhoor eigenlijk “2-3 keer” gezegd heeft, wat vertaald werd als “ongeveer 3 keer”, en wat ook “2 keer of 4 keer” kan zijn; zij vindt *“het verschil tussen ongeveer 3 keer en 2 keer niet groot genoeg om van een tegenstrijdigheid te spreken”*,

temeer gezien haar advocaat na het verhoor de opmerking had gemaakt dat er “3 keer” gezegd werd in plaats van “2 keer”.

De Raad wijst er dienaangaande op dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien stelt de Raad vast dat tijdens beide verhoren op het Commissariaat-generaal aan verzoekster gezegd werd eventuele taalproblemen onmiddellijk te melden (zie het verhoorverslag van 8 december 2011, p. 4; zie het gehoorverslag van 24 januari 2013, p. 2), er haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep -waarop zij bevestigend antwoordde- en dat zij bovendien de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken maar dat zij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de communicatie met de tolk.

Verzoekster toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid onverkort blijft.

Verder blijkt dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over haar contactpersoon L.M.B., die haar informeerde over politieke acties waaraan zij zou kunnen deelnemen.

Tijdens haar eerste verhoor verklaarde verzoekster dat L.M.B. lid was van de oppositiepartij van Julia Timoshenko, Batkyvshina (zie het verhoorverslag, p. 10), terwijl zij bij haar tweede verhoor verklaarde niet te weten of L.M.B. lid was van enige politieke partij en slechts aangaf dat deze sympathisant was voor het Bloc Julia Timoshenko, waarvan de partij Batkyvshina deel uitmaakte (zie het verhoorverslag, p. 5).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift dienaangaande aanvoert dat zij tijdens haar eerste verhoor “*onnadenkend en nietsvermoedend*” verklaarde dat L.M.B. een partijlid was, omdat zij dit aannam, maar dat zij er na dit gehoor verder over heeft nagedacht en heeft “*beseft dat ze eigenlijk niet 100 procent zeker wist of L.M.B. partijlid was*”, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt.

Dat verzoekster tijdens haar eerste verhoor “*onnadenkend en nietsvermoedend*” antwoordde op de aan haar gestelde vragen, gaat dan ook helemaal niet samen met de op haar rustende medewerkingsplicht die inhoudt dat de asielzoeker zijn verhaal zo volledig en gedetailleerd mogelijk doet en dit reeds van bij het eerste verhoor (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364) en keert zich ook tegen haar geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt bovendien dat het L.M.B. was die haar telkens voorstelde om deel te nemen aan de ene of andere manifestatie; dat zij telefonisch contact had met L.M.B. over een op handen zijnde manifestatie, waarna zij onmiddellijk daarop een anoniem telefoontje kreeg met bedreigingen in geval zij zou ingaan op dit voorstel van L.M.B. (zie het verhoorverslag van 8 december 2011, p. 4, 11; zie het verhoorverslag van 24 januari 2013, p. 5).

Dat verzoekster in de deze omstandigheden geen duidelijkheid zou hebben over het politiek engagement van deze L.M.B., is niet geloofwaardig.

De uitleg in het verzoekschrift dat zij er na het eerste verhoor heeft nagedacht en heeft “*beseft dat ze eigenlijk niet 100 procent zeker wist of L.M.B. partijlid was*” is dan ook een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

Bovenstaande vaststelling keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

Ten slotte stelt de Raad tegenstrijdigheden vast tussen verzoeksters verklaringen enerzijds en de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier anderzijds.

Zo verklaarde verzoekster dat Julia Timoshenko dat op 4-5 augustus 2011 door de rechtbank werd veroordeeld en onmiddellijk in hechtenis werd genomen (zie het verhoorverslag van 8 december 2011, p. 13-14), terwijl uit voormelde informatie blijkt dat Julia Timoshenko op 5 augustus 2011 werd gearresteerd en dat haar gerechtelijke veroordeling pas op 11 oktober 2011 volgde, toen verzoekster reeds in België was.

Van een persoon als verzoekster die beweert omwille van de gerechtelijke vervolging tegen Julia Timoshenko deelgenomen te hebben aan manifestaties die uiteindelijk geleid hebben tot de beweerde vervolging, kan moeilijk aangenomen worden dat zij niet op de hoogte zou zijn van de concrete afwikkeling van de gerechtelijke vervolging tegen Timoshenko.

Verder bleek verzoekster ook onaannemelijk geïnformeerd over de gerechtelijke vervolging van Timoshenko.

Zo wist verzoekster niet wie tegen Timoshenko getuigde in dit proces (zie het verhoorverslag van 8 december 2011, p. 14), noch of Timoshenko beroep heeft aangetekend tegen haar veroordeling (zie p.

14), noch of er ook andere strafzaken waren geïnitieerd tegen Timoshenko (zie p. 14), terwijl uit de informatie in het administratief dossier, blijkt dat er nog andere strafonderzoeken waren geïnitieerd tegen Julia Timoshenko.

Een dergelijk gebrek aan relevante informatie aangaande de vervolging van Timoshenko, nochtans dé de motivatie van verzoeksters deelname aan diverse manifestaties in de periode van het proces tegen Julia Timoshenko, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Ook de vaststelling dat verzoekster geen idee heeft van de verdere lotgevallen van de andere personen die samen met haar waren gearresteerd op de manifestatie tegenover de rechtbank in Kiev (zie het verhoorverslag van 8 december 2011, p. 4, 11; zie het verhoorverslag van 24 januari 2013, p. 8), keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift dit mankement toeschrijft aan het feit dat zij *“geen intellectueel”* is en niets begrijpt *“van zaken als hoger beroep en cassatie en voorlopige hechtenis en dergelijke”*, wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad stelt in dit verband dat verzoekster in 2007 een hogeschooldiploma behaalde in de richting Douane, commerciële activiteiten en industrieel management (zie “vragenlijst” van 2 september 2011, nr. 10 a) en nadien werkzaam was als verantwoordelijke voor een supermarkt in Zaporozhie (zie “vragenlijst” nr. 10 b) zodat niet kan worden aangenomen dat voormelde begrippen omtrent veel gevoerde rechterlijke procedures, haar intellectueel vermogen te boven gaan.

Van verzoekster kon overigens worden verwacht dat zij pogingen had ondernemen om zich te informeren met betrekking tot de wezenlijke elementen van haar asielaanvraag waarvan zij geen kennis heeft.

De vastgestelde onwetendheid in hoofde van verzoekster en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een duidelijk gebrek aan interesse en dragen ook bij om haar relaas als ongeloofwaardig af te wijzen.

Ook verzoeksters verklaringen over haar reisweg zijn ongeloofwaardig in het licht van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat er strenge controles worden uitgevoerd bij binnenkomst in de Europese unie waarbij de mogelijkheid steeds reëel is om op individuele wijze te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en - bedoelingen.

Haar blote beweringen omtrent de professionaliteit van de smokkelaars, de alomtegenwoordige corruptie, en haar beroep op het toeval, vermogen voormelde informatie niet te negeren.

De Raad voegt hier nog aan toe dat de verklaringen van verzoekster omtrent haar reisweg, deel uitmaken van haar asielaanvraag en ongeloofwaardige verklaringen omtrent de reisweg en reisdocumenten betrokken mogen worden bij de beoordeling van haar relaas.

In hoofde van de Raad rijst daardoor het vermoeden dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

De neergelegde documenten, met name binnenlandspaspoort, geboorteaktes, nationaliteitsbewijs, diploma, foto's,... bevatten geen bewijswaarde met betrekking tot de voorgehouden problematiek.

Uit de convocaties blijkt niet om welke reden of in het kader van welk onderzoek verzoekster zou zijn opgeroepen.

Op één van de drie convocaties is in het keuzemenu voor de redenen van oproeping onderlijnd dat het om een administratief dossier zou gaan. Verdere uitleg wordt niet geboden.

Op de andere convocaties is niets aangeduid in dit keuzemenu.

Deze convocaties kunnen aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen en wegen niet op tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden in het relaas.

Gelet op wat voorafgaat wordt aan het relaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE